

δρασε: καθόρισε να δραστηρευθῆναι... βοηθούμενος ἀπὸ μερικοῦς φανατικοῦς ὁπαδούς του, καὶ νὰ καταφύγῃ στὴ Γαλλία.

Χρειαστὴς νὰ περάσουν πολλὰ χρόνια γιὰ νὰ δῆ ὁ Ἄνδρασσαν νὰ θρῆμβεύουν στὴν πατρίδα του... ὅταν γύρισε στὸν τόπο του...

Ἴδου τώρα καὶ τὸ μεσοτάσημα τῆς ζωῆς ἐνὸς περιδοῦτο ἐπικρατοῦ, τοῦ Ἰταλοῦ Ἀμιλία Κυριανί, γιὰ τὸν ὁποῖο ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ αἰσθανώμαστε ξεχωριστὴ εὐγνωμοσύνη.

Ὁ Κυριανί γεννήθηκε στὸ Ρίμμη, στὰ 1845. Σὲ ἡλικία 14 ἐτῶν πῆγ' ἐθελόντως γιὰ νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῆς Ἀυστρίας.

Πιὲ τὴ λιποταξία του αὐτῆ καταδικάσθηκε ἀπ' τὸ στρατοδικεῖο σ' ἀνάτο. Ὁ Κυριανί κατατῆκε τότε στὴν Ἀνατολὴ.

Στὰ 1897, μὲ τὴν κήρυξη τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου, ὁ Ἀμιλίας Κυριανί ἦρθε στὴν Ἑλλάδα, ἐθελούσως πολεμιστής.

Ὁ ἀνήλικος αὐτὸς ἄνθρωπος πέθανε πολὺ γῆρας, τὸ Μάιο τοῦ 1918, λατρευόμενος ἀπὸ τὸ ἰταλικὸ καὶ τὸ παγκόσιο πρόletαριάτο.

ΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Σήμερον μὲ μιὰ ἀγγλικὴ ἰατρικὴ ἐφημερίδα, ἡ σμηθεία ποὺ ἔχουν οἱ Κινέζοι, καὶ ἰδίως ἡ Κινέζες, νὰ τρῶνε τοὺς ποντικούς.

Ἔνας Ἄγγλος ὑγιεινολόγος, κατοπὴν μακρῶν καὶ ἐπισταμίενων ἐρευνῶν, κατέληξε στὰ ἐξῆς συμπεράσματα.

Ἡ κατάχρησις τοῦ ἀρνίσιου κρέατος προκαλεῖ μελαγχολία καὶ τοῦ μισοχρισίου ἀράνεια καὶ ἀνηρία.

Ἡ κατάχρησις ἐπίσης τοῦ βοῦτιρου κάνει τὸν ἄνθρωπο φλεγματικὸν καὶ ἀδιάρκρον.

Ἡ μουστάρδα συντελεῖ θαιμισία στὴν ἐνδοχρυσὴ τῆς μνήμης.

ΕΚΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ ΤΑ ΔΥΟ ΧΤΕΝΙΑ

Τὸ λεγαντένο χτένι καὶ νύχτα τὸ μαλλιά τῆς χτενίσ... τὸ λεγαντένο χτένι... ἀγάπαι τὰ μαλλιά τῆς χτενίσ...

Τὴν ξανθοῦλα πῶς δὲν τὴ θεάσασαι... πῶς εἶχε τῆς αἰφύδιας τὰ μαλλιά... Τώρα δίχως ὄνειρα κοιῶμαι...

Τὴ μελαχροινὴ πῶς δὲ θεάσασαι... πῶς τῆς νύχτας εἶχε τὰ μαλλιά... Τώρα δίχως ὄνειρα κοιῶμαι...

Χτενίζαν μὲ λεγαντένο χτένι τὰ πικρὰ μαλλιά τῶν ἀπ' ἀφῶν... Διάβηκεν ἐκείνος πῶς διαβαίνει...

Ἔπαι σὺ χλωμώτερη ἀπὸ μὲνα... Ἠέφτοις τὸ μαῦρα σοῦ μαλλιά... Καποτε τραυροῦσαν ἀνταρὰ...

Τὸ λεγαντένο χτένι καὶ νύχτα τὸ μαλλιά τῆς χτενίσ... τὸ λεγαντένο χτένι... ἀγάπαι τὰ μαλλιά τῆς χτενίσ...

ΕΛΕΓΕΙΑΚΑ ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ

Βραχίς, βραχίς τ' ἀπὸθεοῦλα δὲ μὴστρωσις... Κατ' ἀπ' τὸ φράγιθ σ' ὄνειρα...

Καὶ νὰ μὴ μέναι πλοτερς πρῶβ, πρῶβ, σὰ στραθῶθ.

Μέσα στὰ δασὴ βλόγωνας, μὲ φύλλα στὴν κορφή μου... Κι' ὄπτε γυναῖκα μου εἶχανε ἀρῶδα...

Μὲ τὴ φλογερά τοῦ βοσκῆ, τὴ σπῆρυγγα τοῦ Πάνα... Δὲν ἐτραυροῦθησαι κ' ἐγὼ μὴ ἀκαρπυῖσθαι ἀνατολή.

Ξαφισα πλάγια, ἰσοκαμίματα, κάμπου, ποταμῶν, δασῶν... Βουνοκορφὲς ἀπάτητες, ἀλάστανια γλοερὰ.

Θάλασσα δὲν ἐγενίτηκα τὴν πικρά, τὴ χαρὰ σοῦ... Στὴν εὐτυχία δὲν ξέχασαι ν' ἀλλέξω τὰ πικρὰ.

Κ' ἴσως μονάχα ἐφέστερο σ' αἰῶνα σκατινιά...

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗ